

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Τρεις κοπέλλες - ούτε πολύ νέες, ούτε πολύ γεφές, έτοιμ' ήσαν... η Τρανταφυλλιά ήτο δεκαπέντε χρόνων, η Τρανταφυλλίτσα δεκαέξη και η Τρανταφυλλούλα, η γειροντότερη, έσφαλούσα τά δεκαεπτά - άνταμώθηκαν 'ς ένα σταυροδρόμι. Τρεις αυτές, τρεις οί δρόμοι 'έτσι τώπρεπον ή τύχη.

- 'Όρα καλή, Τρανταφυλλιά !
- Μπά ή Τρανταφυλλίτσα ;
- Και συ έδώ, Τρανταφυλλούλα ;
'Ισα ίσα ήτη ίδια έκείνη 'μέρα και ή τρεις είχαν κόρη ήή τρέλλα - τρέλλα, γιατί τάχα ; όλος ό κόσμος είχε τρελλός, κι' οι γνωστικοί άκόμη όλος ό κόσμος είχε γνωστικός, κι' οί τρελλοί άκόμη - είχαν κ' ή τρεις λοιπόν φόνη άπ' τά σπία τους για νά πάν ναύρουν καλή τύχη.

'Η Τρανταφυλλιά ήταν κόρη ένός μεγάλου άρχοντα - φίλω τό πασομαμί της άφαντίς της !
'Η Τρανταφυλλίτσα ήταν κόρη ένός καλού νοικοκύρη - προσκυνώ σε νοικοκυρούλα μου !

'Η Τρανταφυλλούλα ήταν κόρη ένός χωριανού ταβερνιάρη - γειά σου και χαρά σου λιγερή και του χωριού καμάρια.

Δέν εξεπότησαν άπ' τά σπία τους με τίποτε άγαπητικούς έφρασαν έτσι μονάχες, 'ς τά τυφλά, και σάν έσταυρώθηκαν έκει μέσ 'ς τους τρεις δρόμους δέν ήξεραν ποιδν δρόμο άπ' τους τρεις νά πάρουν. Μά που ήθελαν τό λοιπόν νά πάνε ; Κατά ήτη Εύτυχία.

'Αλλοίμονο ! κατά 'κει πού τραβούθην από ήτη πρώτη μέρα πού χρίστηκεν ό κόσμος όλοι όλοι οί άνθρωποι, χωρίς νά φτάνουν ποτέ...
- Για νά ίδουίμε, λέει ή Τρανταφυλλιά, μήπως είναι γραμμένο κατά πού πάν οί δρόμοι.

- Ναί, λέει κ' ή Τρανταφυλλίτσα, νά ίδουίμε !
'Η Τρανταφυλλούλα λέγει ;

- Έγώ δέν ξέρω γράμματα.
Κατά τόν πλατύτερον δρόμο ήταν γραμμένο ψηλά 'ένα στόλο με χρυσά γράμματα:
Τρέβα τό δρόμο σου μπροστά, κοπέλλα ζηλεμένη, Κ' ένας μεγάλος βασιλιάς για ταιρι σε προσμένει.

'Η Τρανταφυλλιά τό διάβασε και είπε :
- 'Όρα σας καλή, Έγώ βρήκα τό δρόμο μου.

Κατά τόν άλλο δρόμο ήταν πάλι γραμμένο 'ς ένα άνθοσμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα :
'Εσθ π' άγάπη λαχταρά, πένταμορφη κοπέλλα, Αν θές ναύρης διε ζητήσ' ταύτην τόν δρόμο έλα.

'Η Τρανταφυλλίτσα τό διάβασε και είπε:
- 'Όρα σας καλή, Έγώ βρήκα τό δρόμο μου.

Μά ή καυμένη ή Τρανταφυλλούλα τους λέει :
Γιά σταθίτε μια στιγμή έγώ δέν ξέρω γράμματα για διάβασε μου τί λέει έκεινο πού είναι γραμμένο έκει.

Κατά τόν πιο στενό δρόμο ήταν γραμμένο επάνω σε μια μεγάλη πέτρα με μαύρα γράμματα :

Παιδί μου δάξες και χαριέδις θασοδιάξω, κι' όμως Μόνον έγώ είμ' άληθινός της εύτυχίας δρόμος.

- Αί λοιπόν, ειπεν ή Τρανταφυλλούλα, αύτών τόν δρόμο θα πάρω, έρα σας καλή !

Μά πειν χωριστούν έσυμφώνησαν ύστερα από ένα

χρόνο, ήτη ίδια αυτή 'μέρα και ήτη ίδιαν έρα ν' άνταμώθουν 'ς τό ίδιο σταυροδρόμι για νά ήη καθερμα τί βήκης 'ς τό δρόμο της και νά ίδουν μία πέτυχε πλειότερο.

'Η Τρανταφυλλιά δέν είχε περπατήσει πολύ κατά τόν πλατύ και ίσο δρόμο, και άξαφνα ένας σαρός άνθρωπος του παλατιού, σταλμένοι άπ' τό βασιλιά της χώρας ήσαν νά ήτην κρατούντουν. 'Όλοι ήταν γεμημένοι πλούσια και χρυσοκέντητα και φαινούσαν σάν νά λουλούδιασ με μιάς ό τόπος από τά παρδαλά τους ρούχα. Μέσα σε μεγάλα καλάθια έφρασαν άμέτρητα χαρίσματα, όλα χρυσάφι διαμαντοστόλιστο και ζαφειροδεμένο πού λές και είχαν εκεί 'ς τά καλάθια σαγιασμένα όλα τάστρια τ' ουρανού. Κι' έλοι αυτοί οί άνθρωποι του παλατιού έρχονταν νά πάρουν για νύφη του βασιλιά, ήτη όμορφη Τρανταφυλλιά ! Κι' όλ' αυτά τά χαρίσματα ήταν δικά της ! Κ' εκείνη πού πάντα τό είχε 'ς τόν νού της νά γείνη μια 'μέρα βασιλίτσα, δέν έξαφνίστηκε καθόλου για ήτη καλή τύχη, και τό ίδιο βράδυ άνάμεσα σε μουσικές και σε φωνές και πανηγύρια 'μπήκε τό παλάτι του μεγάλου βασιλιά της χώρας. 'Ο βασιλιάς αυτός είχε δικούς του τόπους πού δέν έφτανε μια ζωή νά τους γυρίσει, είχαν όλα τά καλά, όλες τις δόξες του κόσμου - μά είχε και άσπρα γένεα.

'Σ τόν άλλο δρόμο τόν πρώτο και λουλουδιασμένο ή Τρανταφυλλίτσα δέν βρήκε ούτε σταλμένους άπ' τό βασιλιά, ούτε καλάθια με χαρίσματα 'μά βήκη, σάν νοικοκυρούλα πού ήταν κι' αυτή, είναι νοικοκυρούπολο, έναν τραγουδιστή, πλειότερο χασομήρη ποά τραγουδιστή, γιατί άν ήταν άληθινός τραγουδιστής θα κάθονταν κλεισμένος σπύ του νά γευγαρόνη κάμες και νά παίζη τόν κμπορά του και δέν θα 'λάζρονταν ναικαμής του δρόμου, καρτερώνας τά κορίτσια πού διαβαίνουν. 'Ηταν όμως λεβεντόπαιδο, είκοσι χρόνων παλληκάρι, και έρωτοκτυπημένος.

Είπε γλυκό τό φίλημα 'ς τά δροσερά σου χείλη Πάνθινον και μοσχοβολον σάν λουλούδα τράπιλη.
'Ελα βαθεία 'ς ήτη έρημα νά πάμε νά κρυφθοίμε Κ' εκεί νά σφιξουίμε τά δυά, κ' εκεί ν' άγαπηθοίμε. Θά σση μαδά σουδάρινα νά γέρης νά κοιμησά. Έγώ θε νάμα οκλάβος σου και ου κρηά θε νάσαι !..

'Η Τρανταφυλλίτσα τόκουσ αυτά κι' ό νούς της έγύριζε κ' ή καρδιά της κτυπούσε γληγορότερα. - Δέν ήταν ούτε ή σφήτι, ούτε ή ύστερη κοπέλλα πού έξαλογιάστηκεν από τραγουδιστή.

'Η Τρανταφυλλούλα περπάτησε, περπάτησε κατά τό στενό μονοπάτι, γεμάτο άγκύθια και λιθάρια. 'Ο τόπος ήτον έρημος ; ούτε σταλμένοι του βασιλιά ήσαν νά ήτην πάρουν για νύφη, ούτε κανεί έρωτοκτυπημένος τραγουδιστής έτρόβαλε με τά γλυκά τραγουδία της άγάπης. Έβράθισσε και κανείς, κανείς ; ψυχή ζωντανή δέν είχε φανή... Τό φεγγάρι λυπημένο άνέβαινε άπ' τό βουνό κι' όλα φαίνονταν γύρω χαμρά χαμρά και κρύα. 'Η Τρανταφυλλούλα κοινοσταθήκη πλείά άποσταμένη 'παινούσε, διψούσε, τά πόδια της είχαν κοπή άπ' ήτη κακοτοπία. Και τότε, πίσω από μια γρηά λιά άνασημάθηκε κάτι άσπρο κιάτ' άπ' τό φώσ του φεγγαριού, κι' άπλως άπάνω της δυό ξερά, δυό κοκαλιάρινα χέρια. Τό στόμα του ήταν άσορο, δίχως χείλια, και δέν άνοιγε και δέν εκλιανε 'μά μέσ' άπ' ήτη άσάλευτη αυτή τρόπο έβγαίνε μια φωνή σάν από μακρινόν άντίλαλο :

- 'Ελα, έλα ! μόνον όχι δέν ξεπλανώ κανένα σε μένα θαύρης ήτη άληθινή εύτυχία, όχι σε ψευτικές δόξες, όχι σε ψευτικές άγάπες. Θά σε φέρω σε μαλακό και δροσερό κρεβάτακι. Εκεί θά γείρης τό κεφάλι σου, εκεί θα πλώρης τό κορμί σου για νά έσποστάρης, νά κοιμηθής χωρίς νά ίδης, κανένα κακό δνειρο, χωρίς νά ξεπνήσης ποτέ...
'Η Τρανταφυλλούλα είπε :
- Φοβούμαι, φοβούμαι !
Μά δέν ετάλαξε άπ' τόν τόπο της και τά δυό ξερά κοκαλιάρινα χέρια ήτη άγκάλιασαν σφιχτά, σφιχτά, σφιχτά.

'Επέρας' ένας χρόνος 'ήσαν ή ίδια 'μέρα, ή ίδια έρα, και ή Τρανταφυλλιά άπ' τόν ένα δρόμο, ή Τρανταφυλλίτσα άπ' τόν άλλον, όσες είχαν συμφωνημένα, έφτασαν 'ς τό σταυροδρόμι. 'Η Τρανταφυλλούλα μόνον άργούσε νά φανή, μά σπου κι' άν είναι θάρρη κι' αυτή.
- 'Αλλοίμονο και πάλι άλλοίμονο ! ειπε πρώτη ή Τρανταφυλλιά ; ούτε δόξες, ούτε τά καλάτια, ούτε τά χρυσά στολίδια κάνουν εύτυχισμένη μια καρδιά. Κι' άπάνω 'ς τό ψηλότερο βασιλικό θρονί βαριέται κανένας καθισμένος παντοεινιά κι' έχοντας 'ς τό

